

PASARÉTI PRÉDIKÁCIÓK
refpasaret.hu

**Pasarét, 2022. szeptember 29.
(csütörtök)**

Szepesy László

ELŐSZÖR ISTEN

Énekek: 105,1-3, 269

Alapige: Máté 6,31-34

„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik. Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van. Hanem keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek. Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.”

Imádkozzunk!

Valóban szeretnénk, mennyei Édesatyánk, dicsőíteni, őszinte szívből és hitből áldani Téged mindazért a szeretetért, kegyelemért, amellyel lehajolsz hozzánk, és amelyet Jézus Krisztusban megmutattál nekünk. Köszönjük Neked, hogy nem egyedül kell tengődnünk ebben a világban, és küzdenünk az élet problémáival, saját bűneinkkel, hanem Te vagy az, aki lehajolsz hozzánk, és mintegy tenyereden hordozol bennünket napról napra. Köszönjük Neked, hogy még amikor elbukunk is, amikor mélységbe kerülünk, akkor sem hagysz bennünket magunkra. Te magad ígéred, hogy mint jó Pásztor még a halál árnyékának völgyén is keresztülvezetsz bennünket, a Te botod, igazságosságod, hatalmad, szereteted mindig vigaszt és támogatást jelenthetnek számunkra.

Köszönjük Neked a mai napot is, amelyben megmutattad irántunk való gondoskodó szeretetedet, köszönjük az olvasott ígét, annak üzenetét, köszönjük, hogyha a Szentlélek munkálkodott bennünk, és nemcsak olvasói, hanem megtartói lehettünk a Te szavadnak. Urunk, bocsásd meg minden bukásunkat a mai nap során is, amikor kudarcot vallottunk abban, hogy teljes szívünkkel, elménkkel szeressünk Téged, és felebarátainkat úgy, mint magunkat. Kérünk Téged, hogy a golgotai keresztáldozatra nézve bocsáss meg nekünk, hisz még

bocsánatra sem vagyunk méltók, nem tudunk semmit felmutatni, ami miatt könnyörülöd kellene rajtunk, de köszönjük, hogy miénk lehet Krisztus áldozata, és rajta keresztül a kegyelem, a teljes bűnbocsánat. Kérünk, hogy ne csak bocsánatot adjál, hanem szabadítsál bennünket óemberi természetünkből, változtass meg bennünket, tégy bennünket olyan fiaiddá, gyermekeiddé, akik valóban a Te tetszésedet és akaratodat keresik.

Ezért kérjük, hogy a mai alkalommal is vezess bennünket az igén keresztül, mutasd meg, hogy mi az, amit ki akarsz bennünk formálni, miben akarsz minket Krisztushoz hasonlóvá tenni. És kérjük a Szentlélek erejét, hogy Ő legyen az, aki ebben ne csak vezessen, hanem erőt adjon, és meg is őrizzen minket. Így kérünk, tedd gyümölcsözővé igédet számunkra a mai napon is, és dicsőítsd meg magad közöttünk.

Krisztusért kérünk, hallgass meg!

Ámen.

Igehirdetés

Néhány héttel korábban az előző igeversek alapján arról volt szó, hogy Krisztus miért szólít fel bennünket arra, hogy ne aggodalmaskodjunk, hanem helyette inkább keressük először Isten országát és az Ő uralmát, annak jeleit az életünkben, hogy Ő gondját viseli az embereknek, különösen is az Övéinek, azaz nekünk. Akkor Krisztus válasza alapján 4 okot neveztünk meg, ami miatt nem szükséges aggodalmaskodnunk. 1. Azért ne aggódjunk, mert az élet többről szól, mint pusztán a testi dolgok előteremtése, vagy az amiatti aggodalmaskodás, hogy van-e mit ennünk, innunk, van-e mivel ruházkodnunk. Isten életünknek nagyobb célt adott, mint az ezekért való aggodás. 2. Azért ne aggódjunk, mert a természet is arról árulkodik, hogy mennyei Atyánk gondját viseli teremtményeinek, úgy mint a verebeknek, a liliomoknak, és hogyha róluk így gondoskodik, akkor mennyivel inkább rólunk, emberekről! 3. Krisztus arra emlékeztetett minket, hogy az aggodalmaskodással nem érünk el semmit, mert nem jutunk előrébb azzal. A termetünket nem növelhetjük meg, a dolgokat nem változtathatjuk meg az életben. 4. Isten örömét leli abban, hogy szépséggel díszíti és ruházza fel teremtményeit, mint például a liliomokat, és akkor mennyivel inkább gondoskodik rólunk, emberekről, a ruházatunkról vagy más egyébről. A mai alkalmon szeretném folytatni Krisztus gondolatmenetét, annak második felét vizsgálánánk meg. Még 4 okot nevez meg a felolvasott igeversben, ami miatt Urunk megparancsolja nekünk, hogy miért is ne aggodalmaskodjunk.

Ezek közül az első a 31-32. versekben található, ami így hangzik: *„Ne aggodalmaskodjatok tehát, és ne mondjátok: Mit együnk? vagy: Mit igyunk? vagy: Mivel ruházkodjunk? Mert mindezeket a pogányok kérdezik.”* A szöveget hadd pontosítsam egy kicsit, mert a *„mindezeket a pogányok kérdezik”* mondatban a kérdezik kifejezés görög szavának fordítása inkább úgy hangzik, hogy keresik. Mindezeket a pogányok keresik, hogy *„mit együnk”, ... mit igyunk, ... mivel ruházkodjunk*. S ha így hallgatjuk, elég erőteljes mondat ez: mindezeket a pogányok keresik. Ezzel azt mondja Urunk, hogy valaki vagy Isten országát keresi

hívó létére, vagy pedig csupán e világ dolgait és örömeit. Mi pedig tudjuk, hogy nem erre hívott el minket Isten, hogy az életünk arról szóljon, hogy pusztán a fizetésért dolgozzunk, utána pedig a pénzt mire költsük el, hogyan szórakozzunk, vagy hogyan éljünk. Több az élet, mint a testi dolgok körül való állandó gondolkodás és az amiatt való aggodalmaskodás. Isten nem az ilyen világias életre hívott el bennünket; a pogányok azok, akik így élnek és gondolkodnak, akiknek céljaik csupán e világiak. Jézus Krisztus azt mondja tehát, hogy a testi dolgokért való túlságos aggodalmaskodás olyanná teszi a keresztyéneket, mintha pogányok lennének. Érezzük ennek a mondatnak súlyos következményeit? Azt mondja, hogy ha pusztán így éltek, hogy a megélhetés körül forgolódik a szívetek és minden gondolatotok, akkor olyanok vagytok, mint a pogányok. Ez pedig nagy szégyen mind a hívőkre, mind Isten tiszteletére nézve. Miért? Azért, Testvérek, mert tudjuk jól, hogy nekünk, hívőknek és az egyháznak nem világiasnak kellene lennünk. Nekünk Istent kellene megmutatnunk, és az odafelvalókkal törődnünk. Krisztus arra a veszélyre hívja fel a figyelmünket tehát, hogy a vallás, a hit nem szólhat csupán ez élet dolgairól. Szólhat arról is, lehet imádkozni a mindennapi kenyérért, de nem csak erről szól az élet. Isten sokkalta jobbat, értékesebbet, tisztábbat és maradandóbbat készített neked, mint a jelenlegi életed. Ő nem azért keresett meg téged, hogy utána folyamatosan azért aggódj, vajon sikeressé teszi-e a munkádat, és vajon ebben a földi életben gyarapítja-e a vagyonodat vagy hírnevedet, és nem azért keresett meg, hogy csak így, magad körül forgolódj. Nem azért hívott el, hogy az ételért, ruháért, egészségedért aggódj, és imádságban csupán ezeket bízzad Rá! Ha kéréseink, könyörgéseink csak ezekről szólnak, akkor azok nagyon árulkodóak. Ő életedet teljesen új alapra helyezte, új szívet adott neked, amire elsősorban nem az aggodalom, hanem az Úrban való bizalom jellemző. Az új ember szíve Istennel van tele, nem pedig aggodalmaskodással. A pogányok aggodalmaskodásukkal, félelmükkel azt árulják el: nem bíznak sem Isten atyai jóságában, hogy jót ad nekünk, sem abban, hogy gondját viseli a világnak, személy szerint megad nekünk is minden szükségeset. Az aggodalmaskodásban nincs Isten iránti bizalom, amely van egy gyermekben szülei iránt, hogy minden nap tesznek ennivalót az asztalra. Az aggodalmaskodásban nincs semmi tisztelet sem, amely annak jár ki, aki szorgalmasan munkálkodik értünk minden egyes nap. Az aggodásban ezért – mondja Krisztus – lehet egyfajta hitetlenség, pogányság. Két dolgot nem hiszünk el ezzel kapcsolatban, Testvérek: egyrészt azt, hogy szerető Atyánknak gondja van ránk – akkor is, amikor nagy mélységekben vagyunk, vagy amikor éppen nagyon fáj –, és annyira gondja van ránk, hogy mindent megad nekünk; másrészt pedig nem hiszünk az Ő ígéreteiben, hogy azokat Ő beteljesíti, azok nem csak úgy nagy általánosságban lettek kimondva, és a fejünk fölött lógnak, hanem konkrétan ránk vonatkoznak. Isten azt mondja, hogy a földi életnél sokkalta jobbat készített számunkra, amelynek előízét már most is érezteti velünk. Pont ezért, mi nem ragaszkodhatunk annyira ehhez a földi élethez.

És ezért mondja Krisztus, hogy ne legyünk ilyen pogányok. Arra szólít fel minket, hogy ne hagyd, hogy az ideiglenesért való aggodás legyen életed végső

célja, mert Isten nem erre teremtett. Arra szólít fel, hogy fejezd ezt be, és láss tovább. Helyette gondoljunk például református mártírjainkra, például a gályarabokra, akik nem aggódtak azért, hogy nem kapnak eledelt és innivalót, mert Istent követik. Lyukas, rongyos ruhákban járatták őket, penészes kenyeret adtak nekik eledelül (már ha adtak valamit). Ők mégsem emiatt aggódtak, hogy jaj, holnap mi lesz, lesz-e elég táplálékom, nem aggódtak azon, hogy szenvedniük kell, vagy hogy kényszermunka vár rájuk. Szabad bátran mondani, hogy még életük sem volt elég értékes számukra annyira, hogy cserébe lemondjanak az igazán fontosról, Istenről és a Benne való bizalomról. Mindig az Urat választották, még akkor is, hogyha ezzel nekik egyre rosszabb lett. Választhatták volna a világi kényelmet, a mindennapi eledel, ruha biztonságát, az otthon melegét, és ehelyett, mivel ezt vették el tőlük, azért, hogy tagadják meg az Urat, ők inkább az Urat választották, mert sokkalta többet kerestek ebben az életben, mint azt, amiről lemondtak. Azt mondták, hogy az élet nem erről szól csupán, sokkalta többre teremtett bennünket az Úr.

Vagy jusson eszünkbe Pál apostol, aki hogyan gondolkodott ezzel kapcsolatban? *„De semmivel sem gondolok, még az én életem sem drága nékem, csak hogy elvégezhessem az én futásomat örömmel, és azt a szolgálatot, melyet vettem az Úr Jézustól, hogy bizonyosságot tegyek az Isten kegyelmének evangéliumáról”* (Cselekedetek 20,24). Azt mondja Pál, hogy még az életet is érdemes kockáztatni, hogy az Urat szolgáljuk, és Benne bízunk. Életünknek többről kell szólnia, mintsem hogy a kényelem, az étel, a ruha, vagy az aktuális dolgok, gondok. Ezeket, ha szükséges – és erre szólít fel Krisztus –, tudjuk feláldozni azért a jóért, amit Isten készített számunkra. Néha megköveteli ezt Isten, hogy választanunk kell: vagy ez, vagy az. Gyakran mind a kettőt megadja, a világi dolgokat is, és az Ő gazdag áldásait és örökséget, amit készített Krisztusban nekünk. Gyakran viszont választanunk kell, és nem mindegy, hogy mit választunk. Krisztus megkísértésekor nem gondolt az ételre, arra, hogy a követ át tudja változtatni étellé, mert már 40 napja nem evett, hanem azt mondta, hogy az Úr akaratát kell cselekednem, nem tehetek csodát csak azért, hogy az éhséget csillapítsam. És amikor haláláról volt szó, akkor sem saját életéért aggódott, hanem amikor a Sátán megkísértette Péteren keresztül, hogy nem eshetik az meg hogy Te meghalsz, ezt felelte neki: *„Távozz tőlem, Sátán; bántásomra vagy nékem; mert nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem az emberi dolgokra”* (Máté 16,23). Ez van az egész mögött: *„nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem”* csak az emberiekre. Tényleg ez van bennünk? Ez a pogányság az, ami ellen figyelmeztet Isten, hogy *„nem gondolsz az Isten dolgaira, hanem”* csak az emberire. Pál apostol maga is átélte, hogy Isten hogyan formálta őt az aggodás terén, mert ő is aggódott, mint ember, de a Szentlélek viszont munkálkodott benne. Megtanulta, hogy a folyamatos idegeskedés, aggodás helyett megtanuljon Istenben bízni, és megelégedni azzal, amit az Úr ad, és itt a megelégedés kulcsfontosságú dolog. Meg tudsz-e elégedni éppen azzal, amit most az Úr neked ad? Ezt írja Pál: *„mert én megtanultam, hogy azokban, amelyekben vagyok, megelégedett legyek. Tudok megaláztatni is, tudok bővítködni is, min-*

denben és mindenkben ismerős vagyok a jóllakással is, az éhezéssel is, a bővüléssel is, a szűküléssel is. Mindenre van erőm a Krisztusban, aki engem megerősít” (Filippi 4,11-13). Ne legyünk olyanok – szólít fel Krisztus –, mint a pogányok, helyette bízzunk mennyei Atyánkban, és kérjük el, hogy minket is megtanítsa, mint Pált, a meglepődésre.

Krisztus is, második érvként erre mutat rá, amikor azzal folytatja: „Mert jól tudja a ti mennyei Atyátok, hogy mindezekre szükségetek van”. Sokan ebben is kételkednek. Abban, hogy az Atya tényleg tudja, hogy mire van szükségünk, és abban is, hogy meg fogja adni nekünk, mert sokan azt kérdezik: ha Isten tudja, mire van szükségem (és ez alatt azt értik, hogy személy szerint ők mire vágnak, nem arra, amit az Úr adni akar, hanem amire én vágyom), akkor miért nem adja meg nekem, ha Ő ezt tudja? Miért nem adja meg azt, ami kell nekem? És mivel nem adja meg – folytatják a gondolatmenetet –, ezért ebből az következik, hogy Isten nem is figyel rám, nem törődik velem, nem szeret engem úgy, mint egy Atya. Innen pedig már csak egy lépés, hogy valaki igazságtalannak vallja az Urat, aki, mint valamilyen szeszélyes ember, kénye-kedve szerint gazdaggá tesz méltatlan embereket, az alázatosokat pedig szegénységben hagyja. Sokan így gondolkodnak: nincs ilyen Isten, aki gondoskodik rólunk. A világ egy kegyetlen hely: küzdenünk, harcolnunk, versenyeznünk kell, hogy megszerezzük és megkaparintsuk azt, amit akarunk. Vannak emberek, akik sokakról tudnának gondoskodni, mert bőven van nekik miből, és mégsem teszik. És már a családban is nagyon sokan csalódtak, mert ugye a család az elsődleges környezetünk, amelyen keresztül Isten gondoskodik rólunk. De hányan csalódtak a saját családjukban! Testvér testvér ellen támad, és mindenki csak a maga hasznát keresi. Hány testvéri kapcsolatot rontott meg egy egyszerű örökösödési eljárás. Az ember nem arról híres, hogy másokról gondoskodik, nem ez az általános jellemző. Az ilyen embereknek, akik így gondolkodnak Istenről, az életről, hadd fogalmazzak így: emberarcú istenük van, aki olyan, mint mi, emberek, hogy van, akiről gondoskodik, és van, akiről nem. Úgy tűnik, mintha időnként elfeledkezne rólunk, időnként meg figyelne ránk. Szeszélyes, változó, kiszámíthatatlan, és valójában nem ismeri a szükségleteinket.

A legtöbb ember mottója az, hogy senki nem képviseli jobban a saját érdekeimet, mint én. Nem így gondolkodik a legtöbb ember? Hogy csak én vagyok az, aki a saját érdekeimet képviselem. De hadd fogalmazzam meg az Ige alapján: Krisztus itt azt mondja, hogy ez hazugság és hitetlenség. Isten sokkal jobban foglalkozik a te érdekeiddel, mint te magad (és az enyémeikkel is). Neki sokkalta több figyelme, gondja van rád, mint neked magadra. Sőt, ha az Ige teljes üzenetét akarom elmondani, akkor úgy fogalmazok, hogy igazából egyedül Ő az, aki igazán azt nézi, hogy mire van szükséged, és mi áll az érdekedben. Te és én gyakran valami pillanatnyi vágyunktól, hangulatunktól függünk: éppen az kell, ami most a szívemben van. És hányszor nem nézünk akár messzire, a jövőre, vagy az üdvösségünkre, hogy mi az, amire igazán szükségem lenne. A legtöbb ember azt sem tudja, hogy neki mi a fő érdeke. Mert mit is gondolunk? Akkor leszek boldog, ha az általam elképzelt körülmények között békében, jó-

létben élhetem az életemet itt a földön. Isten azonban másra, többre is gondol, mint a mi pillanatnyi helyzetünk és kényelmünk. Ő nemcsak a testünk, hanem a lelkünk jólétét is nézi, és látja azt a veszélyt, amely Nélküle ránk leselkedik: a kárhozatot. Pont ezért a legfontosabbat, amire igazán szükségünk van, rendezte az életünkben: a bűnbocsánat, a bűnös természetünkből való megszabadulás és az örök élet kérdését. Ezeket Jézus Krisztusban mind rendezte. Ő a legjobbat már megtette értünk a golgotai kereszten és húsvétkor. Ha pedig erre hajlandó volt, hogy a legjobbat és a legszükségesebbet megadta, akkor hogyan gondoskodna rólunk addig is, amíg ezek teljességéig eljutunk, amíg ezeket tökéletesen megkapjuk? Ha otthont készített számunkra a mennyben, és azt biztosítja számunkra, az a miénk, akkor arra ne lenne gondja, hogy odáig eljussunk? Azaz az Úrnak ne lenne gondja arra, hogy „*mit együnk, ... mit igyunk, ... mivel ruházkodjunk?*” Félreismerjük Őt és az Ő gondoskodó szeretetének határait, ha ezt elhisszük, hogy Neki nincs gondja ránk. Krisztus nem ilyenek írja le az Atyát. Azt mondja: „*jól tudja..., hogy mindezekre szükségetek van*”. Isten ismeri a szükségleteidet. Amikor te vagy én még meg se tudjuk fogalmazni, hogy mi az, ami hiányzik számunkra, vagy hogy mire lenne szükségünk, mennyei Atyánk már akkor elrendeli azt, hogy megkapjuk. Még nem is érezzük az éhséget, de az Úr már felnevelte azt a búzát, amiből liszt, majd kenyér lesz, hogy aztán az asztalodra kerülve gondoskodjon rólad. Még nem látod, hogy milyen bűn tart fogva téged, de Ő már Szabadítót küldött számodra Jézus Krisztusban! Még nem tudod, hogy milyen út áll előtted, de Ő már vezetést és útmutatást készített szent Igéjében, amit megtalálhatsz. Isten jól tudja, hogy mire van szükséged, és pont ezért gondoskodott is rólad, hogy alkalmas időben találj segítséget, gondoskodást Nála! Atyának nevezi Őt Krisztus. Atya, aki gyermekeként szeret. Egy kisgyermek vajon aggódik amiatt, hogy az édesapja nem tesz ételt elé az asztalra? Akkor mi miért aggódunk? Atyaként gondoskodik rólad – biztosít minket Krisztus. Hisszük mi ezt?

Ha igen, akkor megérted, hogy az élet többről szól, mint a földi dolgok előteremtése, azok miatti folyamatos aggódás. Akkor ezek a dolgok helyükre kerülnek, valahol a listádon ott hátulra, és megérted, hogy fontosabb feladatot szánt neked az Úr! Akkor szívedben nem gyenge istenke fog élni, aki vagy segít neked, vagy nem, hanem meglátod az Ő végtelen hatalmát, amivel uralja, vezeti ezt a világot, és gondoskodik benne minden teremtményéről, különösen is gyermekeiről. Akkor meg fogod érteni, hogy Isten gyermekeként az Ő országában, gondoskodó szeretete és uralma alatt élhetsz. Ezért folytatja így Krisztus – harmadszor, hogy miért ne aggódjunk –: „*Hanem keressétek először Istennek országát és az Ő igazságát; és ezek mind megadatnak néktek.*” Vegyétek észre az uralkodó, érted is munkálkodó, rólad gondoskodó Istent. Ne a világban élj, hanem Isten országában. Ez valahogy mindig így van, Testvérek: ha te azt teszed, azt keresed, amit Isten mond neked, akkor Ő ráadásként minden mást is megad.

Gondoljunk Salamon esetére. Ő nem kért sem gazdagságot, sem hatalmat, sem ellenségei életét. Mit kért? Csak bölcs szívet, hogy Isten akaratát megis-

merve és megértve vezethesse népét. Mit keresett először? Isten országát, nem a földi dolgokat. Mi következett ezután? Az Úr mindent megadott neki, azt is, amit nem kért: mivel te bölcsességet kértél, ezért neked adom a gazdagságot, ellenségeid felett a győzelmet, és hatalmat (2Krónikák 1,11-12). Mindent megad az Úr annak, aki az Ő országát keresi. Ugyanerről beszél Pál apostol is az 1Timótheus 4:8-ban, amikor azt mondja: *„a kegyesség mindenre hasznos, meglévén benne a jelenvaló és a jövő életnek ígérete”*. Mit mond? A kegyesség, azaz te keresed Isten országát, és aztán az Úr megad neked mindent a jelen életben és az örökkévalóságban. Isten mindig többet ad, mint amit kérünk, mert bőkezű Úr Ő, aki az Őt keresőket szereti. Ha pedig nemcsak törekszel az Ő uralma alatt élni, azaz Neki engedelmeskedni, hanem meg is látod Őt naponként munkálkodni (nemcsak a verebekben és a mező liliomaiban, hanem a saját életedben is), akkor aggodás helyett megnyugszol abban a boldog tudatban, hogy az Úr hatalma alatt élsz, és mindent megad neked, amire szükséged van. Ha így nézzük az életünket, akkor a folyamatos megajándékozottság öröme lehet a miénk. Akkor a ruhaboltban egy ruha vásárlásakor, az élelmiszerboltban, vagy az otthoni pohár vízben, ami a mindennapi italt jelenti, mindenben az Ő gondoskodó szeretetét láthatod meg. Mennyivel másabb így nézni az életet, benne az érted munkálkodó Atyát látva, naponként számtalan dologgal megajándékozva, mintsem hiányosságainkra koncentrálva, hogy még emiatt is aggódom, hogy ez sincs meg, az se alakult úgy, és számtalan testi dolog miatt aggódom, bizalmatlankodunk és hálátlanul élünk. Keressed először mindig Isten országát és igazságát, és mindezek megadatnak neked.

De egy kicsit térjünk ki jobban arra, hogy mit is kell valójában keresnünk. Krisztus így fogalmazza, hogy Isten országát és igazságát, keressük az Ő uralmát, munkálkodásának jeleit, parancsait, gondoskodó szeretetét. Krisztus gondolata ugyanaz, mint amire a Mi Atyánkban is tanít minket. Ott is mit mond az úri imádságban? Miért kell először imádkoznunk? Mi legyen szívünk elsődleges vágya és kérése? Az, hogy a mindennapi kenyerünk legyen meg? Ezzel kezdjük az úri imádságot? Nem! Az úri imádság arra tanít minket, hogy először keressük Isten országát. Mert azt kérjük előbb, hogy *„szenteltessék meg a Te neved, jöjjön el a Te országod, és legyen meg a Te akaratod”*. Ez az első. Csak miután ezeket kértük, ezekért könyörögtünk, utána folytathatjuk: és *„a mi mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma”*. A fontossági sorrend Krisztus számára mindig ez: előbb Isten országa, és azután a többi. Életünk nem merülhet ki csupán földi dolgok keresésében és élvezetében. Krisztus arra hívja fel a figyelmünket, hogy lehet másokért élnünk, erre szabadított fel minket, hogy legyen bátorságod először Istennek élni, és az Ő akaratát keresni, és aztán éljél a felebarátaidnak, és végül magadnak. Mert ez sem bibliátlan, hogy az ember gondoskodik magáról. Ebben is az Úr szeretetét tapasztalhatjuk meg. Valóban ez a sorrend az életünkben? Gyakran nem fordítva van: először én, aztán hol Isten, hol a felebarátunk a második, harmadik, vagy ki tudja hányadik helyen? Krisztus fel akarja hívni a figyelmünket: szánjuk oda teljes figyelmünket, szívünket Istennek, és higgyük el, hogy Ő gondoskodni fog rólunk. Az

meri magát mások mögé helyezni, és a saját szükségletei miatt nem aggódni, aki biztos abban, hogy van, aki őrá is gondoskodik. Megvan bennünk ez a biztos hit, hogy ne aggódjunk magunk miatt, mert Isten – szabad így fogalmazni – aggódik értünk, és meg is tesz mindent a javunkra?

De Isten országát keresni azt is jelenti, hogy szívünk vágya az Ő uralmát terjeszteni. Az Ő országa erről is szól, hogy bárcsak neked is Krisztus lenne a te Urad, és nem a magad ura lennél, vagy mások uralkodnának életed felett, hanem bárcsak Isten lenne a te Urad is. Hol kell ezt keresnünk? Először, Testvérek, a saját életünkben. Ő határozza meg erkölcsünket, azt, hogy mit ítélünk jónak és rossznak, a Király ítélete legyen az első, ne a saját véleményem. Nem csak a vasárnap délelőttünkről van szó, hanem az akaratom, gondolataim feletti uralomról, hogy bárcsak a bensőmben, a legmélyebb érzésem is Isten uralkodna, nem csak a körülményeimen, a külső dolgokon, hanem legbelül. Arról van szó, hogy igyekszünk alávetni még gondolatainkat is Isten parancsainak, és ha valamiben másként vélném, mint a Biblia, és ez tudomásomra jut, hogy én eltérek az Úr Igéjétől, akkor neki adok igazat, visszavonulót fújok, nem vitázom vele, nem kételkedem benne, hanem alázatosan elfogadom, hogy Ő bölcsőbb és igazabb nálam. Az Ő uralma, bölcsessége, igazságossága alá vetem magamat. Isten országának terjesztését először saját életünkben kezdjük, Testvérek.

Azután Isten uralma – lássuk meg – kiterjed házasságunkra is, meghatározhatja azt. Hány család megy tönkre csak azért, mert a házaspár csak a saját elképzeléseiket akarják követni, azt akarják megvalósítani, ahelyett, hogy egy hozzáértő útmutatásait próbálnák megélni, azaz Istenét, aki mindenkinél jobban tudja, hogy miért teremtette a házasság kapcsolatát, és hogy hogyan lehet abban boldog mind a két fél, Ővele együtt.

De Isten uralma kiterjed gyermekeinkre is, azok nevelésére, szeretetére, velük szemben gyakorolt türelmünkre, taníttatásukra, arra, hogy mit engedünk meg nekik, és mit nem, hogy hogyan figyelmeztetjük őket, és intjük szeretettel, vagy szükség esetén meg is büntetjük azért, hogy az javukra válják.

És Isten uralma kiterjed nemcsak a magánéletedre, hanem a nyilvánosra is. Ő meg akarja határozni munkamorálodat, becsületességedet, szorgalmadat, munkatársaiddal való kapcsolataidat, főnökeiddel való viselkedésedet, alázatodat, mindent: a közéleti dolgokat, a politikai állásfoglalásodat, baráti társaságodat, a szomszédaiddal való kapcsolatodat és viszonyodat. Isten uralma kiterjed minden kapcsolatra. És még inkább meg akarja határozni gyülekezeti életünket, testvéri kapcsolatainkat, mások segítésére és szolgálatára odaszánt idődet, erődet, Igéjére való figyelésedet és mindent. Isten – szabad így fogalmazni – totális Úr, nem elégszik meg azzal, hogy valami szűk része felett uralkodjon az életednek, Ő minden felett akar uralkodni. Minden felett. És pont ezért van szükség Isten országának terjesztésére. Szükség van, mert nagyon sok mindenben úgy látjuk, mintha nem szánnánk oda magunkat az Ő akaratának. És Isten azt bízta rád, hogy keressed ezt, keressed az Ő országát, fedezd fel az Ő uralmát, és ami rajtad áll, azt tedd meg érte.

Szép és jó Isten uralmáról beszélni, Testvérek, de tudjuk jól, hogy ez egy olyan dolog, amit nem emlegetni kell csupán, hanem a gyakorlatban megélni. És ebben – tudjuk jól – nagyon sokat tudunk véteni az Úr ellen. Mit ér ugyanis az, ha valaki ódákat zeng a Királyról, az Ő parancsainak és törvényeinek jóságáról és igazságosságáról, ha mindeközben azoknak nem engedelmeskedik, és nem munkálkodik a Király országának javán és népe jólétén? Mit érünk a sok beszéddel, Testvérek, ha a gyakorlatban nem szánjuk oda magunkat Istennek? Mert ezt a kérdést Krisztus teszi fel az Igén keresztül: keresed Isten országát, keresed az Ő uralmát? Az általános az, hogy mindenki keresi a maga uralmának a lehetőségét. Azt, hogy én hogyan tudnám legjobban uralni saját életemet, kézben tartani minden velem történő dolgot, megvalósítani az én céljaimat és vágyaimat. Ebből indulunk ki, ez az alap emberi természet. Ezért azt keressük, hogy Isten hogyan tudna engem szolgálni, imádságban az alázatoskodás leple alatt hogyan tudnám irányítani Őt. Uram, ezt tedd, azt tedd, amazt tedd. Olyan szépen tudunk Neki néha utat mutatni, hogy mi lenne jó nekünk, mintha jobban tudnánk Nála, hogy merre kellene haladni az életünknek, és minek kellene bekövetkeznie, megtörténnie. Ugyanez a helyzet, másokkal kapcsolatban is: azt keressük, hogy mások hogyan tudnák a mi érdekünket szolgálni. Isten országának keresése nem természetes dolog, nem magától jön, ezért kell külön felszólítania minket az Úrnak erre. Keressétek – ez egy felszólítás. Fókuszálj rám, az én uralmamra, arra, hogy én is munkálkodom, nekem is van akaratom, igazságom, amit nem hagyhatsz figyelmen kívül, neked azt kell először keresned, és ez alapjaiban forgatja fel az életünket, Testvérek.

Végül pedig, negyedszer azt mondja Urunk: *„Ne aggodalmaskodjatok tehát a holnap felől; mert a holnap majd aggodalmaskodik a maga dolgai felől. Elég minden napnak a maga baja.”* A holnapért valló aggodás alatt természetesen nem azt tiltja meg Krisztus, hogy előrelátóak legyünk, és bizonyos mértékben megfelelő módon felkészültek nehezebb helyzetekre, hanem mértéket akar ebben az aggodásban szabni nekünk. Olyanért aggodunk gyakran ugyanis, ami még be sem következett, ami még nincs is, mégis úgy teszünk, mintha már most megtörtént volna, és már most fájdalmat okozna. Mert mindazok, amit elképzelünk a holnappal kapcsolatban, bár mi tényként kezeljük, hogy bekövetkeznek, de valójában bizonytalanok, mert az Úr akarhat mást is. Pont ezért a holnapért való aggodás – mondja Krisztus – botor dolog. Nem tudod, hogy *„mit hoz a holnap”* (Jakab 4), azt se tudod, hogy élsz-e még.

Figyeljük meg, hogy Krisztus nem a gondtalanság álmával akar minket becsapni, hiszen azt mondja, hogy minden napnak meg van a maga baja. A bajok meglétét nem tagadja Krisztus. Hanem azt mondja, hogy küzdelmeinkben is tekintsünk Istenre, aki segítséget és szabadítást ígér nekünk, másrészt úgy is megóv minket, hogy nem zúdítja ránk rögtön az összes bajt, hanem naponként adagolja azt – ha szabad így fogalmazni. Minden napnak meg van a maga baja. Nem zúdul rád a holnapé meg a holnaputáné, meg az azutáné. Minden napnak meg van a maga baja. Egy csatában sokkal könnyebb úgy harcolni, ha az ellenfél kisebb számban jön (napi 4-5 probléma, most mondok egy példát),

mintha egyszerre egy egész seregnyi gond törne ránk. Az Úr gondoskodását is vegyük észre ebben, és azt a stratégiát – szabad így fogalmazni –, hogy mindig csak néhány gond rendezésére koncentráljunk, ne vegyük a nyakunkba az egész világ összes problémáját, főként ne a holnapét. Ezt nem bízta ránk az Úr. Azt mondja: minden napnak megvan a maga baja. Az Úr naponként ad kenyeret nekünk („*mindennapi kenyerünket add meg nekünk ma*”), ezért imádkozunk, naponként ad erőt testünknek, lelkünknek. A mindennapi kenyérrel a mindennapi teendőkhöz ad erőt, pont ezért ezt az erőt arra adja, hogy arra használjuk, hogy a napi feladatokat elvégezzük. Testvér, az aznapra kapott erőt ne pazarold el a holnapi gondokra, mert akkor lehet, hogy elfogy az erő, és nem lesz elég.

Másrészt pedig a holnapért való aggodás a jelen dolgaitól vonja el figyelmünket, és ahelyett, hogy a mai szükségletekre ügyelnénk, és azzal foglalkoznánk, hogy most hogyan segíthetnénk másoknak, e helyett nem csak a mában, hanem már a holnapban is magunkért aggodunk. Isten határt szab nekünk: azt mondja: elég. „*Elég minden napnak a maga baja.*” Higgyünk Neki ebben is, hiszen Ő tudja, hogyan akar harcainkban vezetni minket. Tudja, hogy egyszerre mennyi dolgot akar ránk terhelni egy napra, ne akarjunk többet felvállalni.

Látjuk tehát, hogy Jézus Krisztus az aggodó, földi dolgok után vágyódó élet helyett arra akar szabaddá tenni minket, hogy Isten uralma alatt éljünk. Megmaradnak a napi gondjaink és bajaink, nem ezeket törli el Krisztus, de többé nem magunknak kell gondoskodnunk magunkról, hanem bátran hihetünk abban: mennyei Atyánk ismeri szükségleteinket, tudja azokat, és gondoskodik rólunk. Erőnket és figyelmünket nem kell többé saját biztonságunk megteremtésére fordítanunk, hiszen Isten kezében biztonságban vagyunk, hanem e helyett az erőnket Isten akaratának megvalósítására kellene koncentrálnunk, hiszen ha ezt tesszük, Ő minden más egyebet megad nekünk. Bízunk ebben, Testvérek, és az előttünk álló időszakot, akár az előttünk lévő telet, a rezsiköltségeket, minden más egyebet is merjük az Úrra bízni, akinek gondja van ránk. Legyen ebben is vezetőnk Krisztus, aki egész életében Isten országáért munkálkodott, és nem aggodott. Az Atya szeretett Fiaként élhetett meg minden egyes napot, pedig volt Neki is bőven gondja, hányszor meg akarták Őt ölni, hogy csak egyet említsek, és mégis Isten országát kereste, azt, hogy hogyan cselekedheti az Atya akaratát. Kívánom, hogy Szentlelke formáljon minket Őhöz hasonlóvá ebben a dologban is, és vegye el szívünkéből az aggodást, és adja meg helyette ezt a vágyat, hogy keressük az Úr országát, hatalmát, és tudjunk Őbenne bízni.

Imádkozzunk!

Dicsőítünk és magasztalunk Téged, Úr Jézus Krisztus, „*királyoknak Királya és uraknak Ura*”, mert Te már most uralkodsz mindenek felett, és minden szükségeset megadsz nekünk, amire valóban szükségünk van. Köszönjük Neked, hogy a golgotai kereszten a legfontosabbat szerezted meg nekünk, az engesztelő áldozatot bűneink miatt, és feltámadásoddal megmutattad, hogy győztes vagy, aki az örök életet is nekünk adja ingyen kegyelemből. Kérünk Téged, hogy ezt el tudjuk hinni, hogy Téged ilyen Úrnak és Királynak lássunk, aki nem

tétlenül ül, és csak várja a hódolatot, hanem népe javát munkálja, és ezzel Istent dicsőíti, a mennyei Atyát.

Kérünk, Urunk, hogy munkálkodj Szentlelked által a szívünkben, és formálj minket magadhoz hasonlóvá. Bocsásd meg az aggodásainkat, amikor valóban nem különbözünk a hitetlenektől, a pogányoktól, hanem csak e világ dolgai miatti aggodás tölti el szívünket, és nem teszünk bizonyosságot Rólad úgy, hogy bízunk Benned, és elhisszük, hogy ígéreteidet betartod. Kérjük, hogy változtass ebben is minket, köszönjük azokat az alkalmakat, amikor ezt már megtetted, köszönjük, amikor Eléd tudtunk letenni olyan dolgokat, amelyek rányomták bélyegüket a hitéletünkre, Rólad való bizonyágtételünkre. Köszönjük könyörületedet, irgalmasságodat.

Kérünk Téged, hogy tudjunk engedelmeskedni a mértékben is, hogy elég legyen *„minden napnak a maga baja”*. De könyörgünk, és Eléd is hozzuk, a jövőt, mert ezt is megengedted nekünk. Kérünk az előttünk álló időszakért, gondoskodj arról is, hogy a télen minden rendben lehessen otthonainkban a fűtést, a számlákat illetően is, de könyörgünk azért is, hogy zárd le a háborúskodást. Valljuk, hogy a Te uralmad kiterjed mindenre, minden földi hatalmasság felett is Te parancsolsz, akaratod szerint, kérünk, teremts békét.

Könyörgünk, hogy legyen nekünk is vágyunk a Te országodat keresni először, hogy valóban a mi életünkben *„szenteltessék meg a Te neved”*, és *„jöjjön el a Te országod”*, és a Te akaratodat mi személyesen akarjuk megérteni és megcselekedni. Ezt a vágyat napról napra szítsd fel szívünkben, és kérünk Téged, hogy ebben egymás támaszai hadd lehessünk. Köszönjük testvéri közösségünket, köszönjük, hogy egymás életén és a gyülekezetben is és az egyházon is láthatjuk a Te gondoskodó szereteted jeleit. Kérünk, hadd legyünk egymás támaszai, emlékeztetői, ha kell, figyelmeztetői ezekben a dolgokban.

Kérünk, hogy gondoskodj betegeinkről, akár kórházi ágyban vagy otthon fekszenek, Te erősítsd őket szívükben, Tebenned való bizalomban, kegyelmed szerint pedig adj szabadulást és gyógyulást nekik.

Könyörgünk gyászolóinkért, Te legyél az ő vigasztalójuk, hisz Te vagy a *„minden vigasztalás Istene”*, és a feltámadás reménységével, Urunk, valóban erősítsd őket.

Könyörgünk azért, hogy legyél velünk a mindennapokban, és kérünk, hogy terjeszd ki a Te uralmadat mindenre a mi életünkben, szívünkben. Segíts tudatosan is küzdeni és harcolni ezért.

És ígéreted szerint maradj velünk minden napon, amíg visszajössz az ég felhőin át, vagy magad mellé veszel bennünket. Köszönjük, ha jó reménységgel várjuk a szemtől szembe látást, ha pedig még nem, kérünk, könyörülj rajtunk, és ajándékozz meg Benned való hittel, új élettel. Köszönjük Neked, hogy Te őrzöl meg bennünket addig is, amíg magadhoz veszel, köszönjük, hogy Te őrzöl a hitben, kegyelemben, gondoskodó szeretetedben.

Legyen ezért is áldott a Te háromszor szent neved!

Ámen.

269. ének

1. Istenre bízom magamat, Magamban nem bízhatom;
Ő formált, tudja dolgomat, Lelkem ezzel biztatom.
E világ szép formája Az ő keze munkája.
Mit félek? - mondom merészen: Istenem és Atyám lészen.

2. Öröktől fogva ismerte, Hogy mire lesz szükségem,
Éltem határát kimérte, Szükségem s elégségem.
Lelkem, hát ne süllyedezz, A hitben ne csüggedezz!
Egy kis bajt nem győznél-e meg? Hogy tántorítana ez meg?

3. Tudja Isten kívánságod, Ad is, mert csak ő adhat,
De bölcs, Uram, te jóságod, Tudod, sok elmaradhat.
Tudom: gondod reám nagy, Mivel édes Atyám vagy;
Mint akarod, hát úgy légyen! Másként hinnem volna szégyen.

4. A valóságos igaz jót Az Úr meg nem tagadja;
Nagy gazdagság és rakott bolt Nem fő jó, ritkán adja.
Ki az Isten tanácsát, Megszívleli mondását,
Azt ő Lelkével serkenti, Gondját is megédesíti.

5. E világnak dicsősége Igen hamar elmarad,
Kit ma gondok sújtnak, végre Holnap diadalt arat.
Csak Atyámban bízhatom, Ő megsegít, jól tudom,
Mert az igazaknak Atyja Hű szolgáját el nem hagyja.